

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. Ing. D., M.**, zastúpeného JUDr. J., advokátom v B., **2/ A.**, bývajúcej v B., proti žalovaným **1/ JUDr. J., B.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu **Ž., B., 2/ V., Z.**, o **určenie vlastníctva a iné**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 C 102/2003, na dovolanie žalobcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. decembra 2010 24 Co 31/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica uznesením zo 16. decembra 2009, č.k. 4 C 102/2003-804, nepriznal žalobcovi 1/ oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa ustanovenia § 138 ods. 1 O.s.p. Z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že v predmetnom konaní ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.

Na odvolanie žalobcu 1/ Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. decembra 2010 sp. zn. 24 Co 31/2010 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobcovi 1/ priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50%. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že bolo potrebné zohľadniť, že žalobca 1/ poberá starobný dôchodok v Slovenskej republike v sume 95,40 Eur a v Českej republike v sume 9.929,- Kčs (správne Kč – pozn. dovolacieho súdu), je ženatý so žalobkyňou 2/ a životné náklady uhrádzajú spoločne. Úplné nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov by podľa názoru odvolacieho súdu znamenalo zamedzenie mu prístupu k súdu.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 1/, keď prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. t.j., že ide o zmeňujúce uznesenie a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Namietal, že súd prvého stupňa sa „v konaní č. 4 C 102/2003-804 zo dňa 16.12.2009“ zapodieval iba otázkou jeho majetkových pomerov, ale nezapodieval sa otázkou, či má súd nárok na vymáhanie súdneho poplatku po 12-tich rokoch. Zdôraznil, že súd mal právo vymáhať doplatok súdneho poplatku len do konca roku 2000. Pokiaľ súdy nerozhodli po dobu viac ako 13 rokov, znemožňujú mu uplatňovanie jeho základných ľudských práv. Navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť a priznať mu oslobodenie od súdnych poplatkov.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca neustále napáda súdne rozhodnutia, opätovne požaduje posúdiť a vyhodnotiť skutočnosti už niekoľkokrát vyhodnotené a v prejednávanej veci ide o zjavne bezúspešné uplatňovanie a bránenie práva. Poukázal na to, že žalobca je poberateľom starobného dôchodku.

Žalobkyňa 2/ a žalovaná 2/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby bolo možné preskúmať napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, (len) pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Porovnaním výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorý nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku vôbec a výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorý priznal žalobcovi 1/ oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50%, odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu 50% priznania oslobodenia od súdnych poplatkov a v rozsahu 50% uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Z obsahu dovolania žalobcu 1/ je možné vyvodiť záver, že žalobca 1/ dovolaním napadol potvrdzujúcu časť výroku uznesenia odvolacieho súdu, t.j. tú časť, kde nebol oslobodený od platenia súdnych poplatkov v plnom rozsahu.

V prejednávanej veci teda dovolanie žalobcu 1/ smeruje proti potvrdzujúcej časti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorá nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. sú pritom stanovené tak, že právne významné nie je samotné tvrdenie dovolateľa, že k týmto vadám došlo, ale až jednoznačné preukázanie výskytu procesnej vady tejto povahy. Vady konania uvedené

v tomto zákonom ustanovení však dovolateľom namietané neboli a ani dovolacím súdom neboli zistené.

Vychádzajúc z obsahu dovolania, žalobca 1/ namietal nesprávnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa z 24. septembra 2009 č.k. 4 C 102/2003-762, ktorým súd rozhodoval vo veci samej a ktorým tiež bola žalobcom uložená povinnosť zaplatiť doplatok súdneho poplatku každému vo výške 1.027,70 Eur.

Dovolací súd považuje za potrebné na tomto mieste uviesť, že v rámci preskúmania odvolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o oslobodení od súdnych poplatkov odvolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žalobcom uložená povinnosť doplatiť súdny poplatok za žalobu. Navyiac, tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa napadli žalobcovia odvolaním a bol tak predmetom odvolacieho konania, v rámci ktorého sa ním zaoberal odvolací súd. Len pre úplnosť dovolací súd na tomto mieste poznamenáva, že odvolací súd tento konkrétny výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanvej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa nezaoberal.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová